

Délről, az Ágota utcától észak felé, a Vince és Felsőhavi utcák között fejlődött a Füzfás, szláv nevén a Verbák, melyhez hozzá lehet érteni még a Poturluk, most Majtényi Ferenc utcának déli részét is.

Majd a kettő között, az üresen maradt városi bozótost, töltötte ki a 19-ik század második felében a Gáspár környék. Ezáltal a Havihegy nyugati oldalának beépítése teljessé vált.

Másképpen alakult a Benga. Telkei szántóföldek parcellázásából születtek. Területét jelzik, hogy Benga név a Katalin utca felső részén két esetben fordul elő. Háromszor jelentkezik az Erzsébet utcában, kétszer pedig a Rudas István utcában. Déli határát az mutatja, hogy az Orsolya utca alsó szakaszát 1840-ben Gasse nach Benga néven említik. Ám a Benga név nem volt hosszúéletű. A városi ügyiratokban csak 1825 és 1842 között fordul elő. Cserkúti Adolf, a város neves levéltárosának feljegyzései között található, hogy egy 1841-ben született pécsi polgár közlése szerint: Benga a Havi oldal az Ágoston templomtól ki felé, az Orsolya, Katalin és Erzsébet utcák. A munka folyamán bennem az a nézet alakult ki, hogy a Benga név még a beépítés előtti területet illette, mely a beépítés után hamarosan eltűnt.

Nem csak helyi viszonylatban különleges a Zidina környék. Egy, a török időkben elpusztult középkori apácázárda helyén keletkezett. Maga a Zidina név nagy falakat, romokat jelent. A dominikánusok a török után hamarosan jelentkeztek és a romokra igényt tartottak. Egykori, a Színház tér területén volt, rendházukat a püspök ellenzése dacára, az onnan elhordott kövekből építették fel. Igényüket a város is tiszteletben tartotta annyira, hogy az egykori klostrom területén épült tucatnyi házát még 1752-ben is úgy tartotta nyilván, hogy azok a dominikánusok telkén épültek. Csak az a furcsa, hogy a városi iratokban a zidina szó sohasem fordul elő. Első alkalommal az 1864. évi utcanév rendezéskor találkozunk vele már nyomtatásban, amikor a mai Domonkos utcával együttesen a Zidina környéke nevet kapta. Valószínű, hogy az élő beszédben a név élt már kezdettől fogva, még mielőtt a domonkosok a falakat elbontották volna.

Hogy az egykori zárdá milyen mértékben volt romos, azt nem tudjuk. De elgondolkodtató az 1713. évi pestisjárvány egyik áldozatáról szóló anyakönyvi bejegyzés, mely szerint - mint már előbb olvashattuk - "... a külvárosban az apácázárda elhagyott falai között" halt meg. Vajjon nem állt-e még ekkor néhány boltozatos helyiség, melyben egy szegény megyei hajdu, vagy más szegény család menedéket talált és csak akkor vált igazi rommá, mikor a dominikánusok elkezdték a kő kitermelését és szállítását 1725-ben.

Mivel ezek a környékek tulságosan nagyra növekedtek és a szerkezetük is igen zavaros volt, 1926-ben rendet akartak teremteni és utcákra bontották azokat. Tucatnyi új utca keletkezett, melyek helyenként valóságos labirintust alkotnak. De az új utcákban alkalmazott házszámozás is éppen olyan. A "környék"-ek felbon-